

บทที่ 2

กฎของการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ

ความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ

ประเภทความทุกข์ที่มีมากที่สุด ในสังคมมนุษย์ คือ ความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ (Self-induced Misery) คนทั่วไป โดยเฉพาะผู้เชื่อ ทำให้ตนเองโศกเศร้าเพราะการคิดผิดจากสถานการณ์ที่เขาเกิดขึ้นเอง กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ (The Law of Volitional Responsibility) ทำให้เราเห็นว่า การตัดสินใจของผู้เชื่อจะเกิดผลทั้งตามธรรมชาติและตามหลักตรรกวิทยา ถ้าเราตัดสินใจผิดพลาด เราจะต้องแบกทุกข์ เกือบทุกกรณีของผู้เชื่อต้องทนทุกข์ สาเหตุของปัญหาอยู่ที่การตัดสินใจของตนเอง

ตั้งแต่ก่อนพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ทรงมีพระประสงค์ว่ามนุษย์จะมีเสรีภาพทางความคิด โดยพระประสงค์นี้ การตัดสินใจของมนุษย์ (รวมถึงการเลือกไม่ตัดสินใจ) จะเกิดผลซึ่งเราต้องรับผิดชอบ เช่นเดียวกับที่มีกฎแห่งวิทยาศาสตร์ ซึ่งดำรงอยู่ตามความสัตย์ซื่อของพระคริสต์ผู้ที่ “ทรงผดุงโลกไว้ด้วยพระคำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์” (ฮีบรู 1:3; เปรียบกับ โคลโลสี 1:16) ก็มีกฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ ซึ่งเป็นกฎที่กำหนดแนวโน้มของชีวิตของแต่ละบุคคลตามความคิด การตัดสินใจ และการกระทำของคน

มนุษย์ทุกคนมีเสรีภาพทางความคิด เราต้องทำการตัดสินใจอยู่เสมอ ซึ่งเราจะตัดสินใจดีบ้าง ไม่ดีบ้าง ตอนคุณยังเป็นเด็กอยู่ คุณคงได้เรียนรู้ความจริงว่าการเลือกที่จะกระทำบางสิ่งบางอย่างจะนำไปสู่การลงโทษจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง แต่เมื่อคุณเลือกที่

จะกระทำอย่างอื่น คุณสามารถหลีกเลี่ยงการลงโทษได้ และอาจได้รับรางวัลในบางครั้ง หลักการนี้เป็นจริงในชีวิตฝ่ายวิญญาณเช่นเดียวกัน เมื่อเราได้ทำตามแผนพิธีการของพระเจ้า เราจะได้รับพระพร แต่เมื่อเราเลือกที่จะละเมิดแผนการนั้น เราต้องเผชิญความทุกข์ การสรุปที่ชัดเจนคือ เราต้องเรียนรู้ระบบชีวิตของพระเจ้าและกระทำตามระบบนั้น

หลักการของกฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจนั้นหมายถึง ทุกคนจำเป็นต้องรับผิดชอบต่อตัดสินใจและการกระทำของตน และต้องเข้าใจว่าเราไม่มีสิทธิ์ที่จะกล่าวโทษผู้อื่นในเรื่องความโศกเศร้าของตน โดยยอมรับและรับผิดชอบต่อตัดสินใจผิดพลาดเกี่ยวกับแรงจูงใจ การกระทำ ความสัมพันธ์กับผู้อื่นและหน้าที่ต่างๆที่ตนกระทำในชีวิต เมื่อผู้เชื่อซึ่งเข้าใจในหลักการนี้แล้วจะต้องทนทุกข์เพราะเหตุการณ์ซึ่งเขาไม่สามารถควบคุมได้ เขาจะไม่ยอมให้ความเจ็บปวดครอบงำจิตใจของเขา เขาจะไม่ขมขื่นหรือสงสารตัวเอง แต่จะฉวยโอกาสและทางเลือกที่ยังมีอยู่ เพื่อที่จะแก้ปัญหาด้วยวิธีที่ดีที่สุดตามพระประสงค์ของพระเจ้า พระคัมภีร์สอนถึงกฎของการรับผิดชอบต่อตัดสินใจอย่างชัดเจนว่า

อย่าถูกหลอก ท่านจะเย้ยหยันพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะได้รับเกี่ยวเกี่ยวสิ่งนั้น (กาลาเทีย 6:7)

การหว่านและการเกี่ยวเกี่ยวสามารถเกิดผลทั้งดีและไม่ดี ในข้อนี้การหว่านและการเกี่ยวเกี่ยวแสดงถึงกฎแห่งการรับผิดชอบต่อตัดสินใจ เพื่อเตือนมิให้ผู้เชื่อโง่เขลาและละเมิดแผนพิธีการของพระเจ้า เมล็ดที่หว่านได้หว่านลงจะเกิดผลตามชนิดของมัน ฉะนั้นใด การกระทำผิดบาปของเราก็จะเกิดผลฉนั้น

ข้อนี้ไม่ได้พูดถึงผลภายหลังของความบาปแต่ละประการอย่างเจาะจง เช่นเดียวกับกรณีที่ไม่มีเมล็ดพืชสองเมล็ดซึ่งจะเหมือนกันทุกประการ และสองเมล็ดนั้นจะต้องรับผลกระทบจากสภาพแวดล้อมที่ต่างกันไป ความบาปของผู้เชื่อแต่ละคนก็จะก่อให้เกิด

ความทุกข์ตามสถานการณ์เฉพาะเขา การเกี่ยวเกี่ยวผลจากการกระทำบาปของคนหนึ่งจะไม่เหมือนอีกคนหนึ่ง ทั้งๆที่เขาได้กระทำความบาปเรื่องเดียวกัน แต่คนใดที่คิดว่าจะหนีให้พ้นจากผลของการตัดสินใจผิดของตน คนนั้นกำลังหลอกตัวเอง หากพระเจ้าสร้างเราขึ้นมาโดยไม่มีเสรีภาพทางความคิด เท่ากับว่าเราไม่ต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เราทำผิด แต่เนื่องจากเรามีเสรีภาพทางความคิดจริง เราจึงต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เราทำผิดต่อพระเจ้า

ความเย่อหยิ่ง คือ การหลอกตัวเอง และเป็นศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดของผู้เชื่อ ความเย่อหยิ่งนั้นทำลายชีวิตและความสุขของเราอยู่เสมอ ความทุกข์ส่วนมากเกิดจากความเย่อหยิ่ง ซึ่งเป็นการแยกตัวออกจากความจริง และตรงกันข้ามจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เราเข้าหาความจริง พระประสงค์ของพระเจ้าได้รับรองว่ามนุษย์จะต้องรับผิดชอบต่อตัดสินใจผิดของตน แต่ส่วนคนที่เย่อหยิ่งนั้น ผลจากการตัดสินใจของเขาจะมาอย่างจู่โจมและกะทันหัน และเขาจะต้องเสียใจเพราะสิ่งที่เขาได้ฝันจะไม่สมหวัง

เพราะความเย่อหยิ่งและความโง่เขลาผู้เชื่อจะกล่าวโทษผู้อื่น เช่น สิ่งแวดล้อม เหตุการณ์ในอดีต โชคร้าย มารซาตาน หรือแม้แต่พระเจ้า สำหรับความทุกข์โศกของเขา เนื่องจากเขาไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง ความคิดของเขาปราศจากเหตุผล การกล่าวโทษผู้อื่นเป็นการเอาเหตุผลของตนเข้ามากลบเกลื่อนความผิดที่ตนกระทำ แต่ทุกคนต้องรับผิดชอบต่อตัดสินใจของตนเอง

เสรีภาพทางความคิดเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความบาปส่วนตัว ความดีของมนุษย์ และความชั่วร้าย

เสรีภาพทางความคิด (volition) ซึ่งเป็นส่วนประกอบหนึ่งของจิตใจ เป็นแหล่งกำเนิดความบาปส่วนตัว ความดีของมนุษย์ และความชั่วร้ายด้วย

ความบาปส่วนตัว (personal sin) เป็นการใช้เสรีภาพทางความคิดในทางที่ขัดกับน้ำพระทัยและมาตรฐานของพระเจ้า ความบาปส่วนตัวต้องถูกจำแนกออกจากบาปดั้งเดิมของอาดัมซึ่งทำให้มนุษย์ชาติเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า และ ธรรมชาติบาปจากอาดัมซึ่งเป็นมรดกทางพันธุกรรมที่สืบมาถึงทุกคน¹⁶ ดังนั้น ความบาปส่วนตัวเป็นอีกปรากฏการณ์หนึ่งของการเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า

แม้ธรรมชาติบาปเป็นสิ่งที่ล่อลวงให้เรากระทำบาปเสมอๆ แต่ ความบาปส่วนตัวเริ่มต้นที่ความคิดเสรี ความบาปส่วนตัวได้เกิดขึ้นเมื่อเสรีภาพทางความคิดได้ยอมต่อการล่อลวงจากธรรมชาติบาปไม่ว่าผู้กระทำทราบว่า การกระทำนั้นผิดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่ การที่มีธรรมชาติบาปอยู่ในร่างกาย และการโง่เขลาต่อน้ำพระทัยพระเจ้า ไม่สามารถเป็นข้อแก้ตัวสำหรับบาปส่วนตัวได้ พระเจ้าทรงประทานทรัพยากรฝ่ายวิญญาณ ซึ่งมีฤทธิ์เดชเพื่อเราจะพ้นจากธรรมชาติบาปและความโง่เขลา เราสามารถแยกประเภทความบาปส่วนตัวเป็นสามประเภทดังนี้คือ

1. บาปทางความคิด เช่น ความเย่อหยิ่งและความอิจฉา
2. บาปทางคำพูด เช่น การนินทา การใส่ร้าย และการโกหก
3. บาปทางการกระทำ เช่น การฆาตกรรม การลักทรัพย์ และการล่วงประเวณี

ความดีของมนุษย์ (human good) คือความชอบธรรมของมนุษย์ ซึ่งไม่สามารถเทียบกับมาตรฐานความชอบธรรมของพระเจ้าได้ มีความชอบธรรมของมนุษย์บางประเภทซึ่งถูกต้องสมควรระหว่างเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่เมื่อถูกถวายแด่พระเจ้า การกระทำอันชอบธรรมของมนุษย์นั้น “เหมือนผ้าเปื้อนเลือด” (อิสยาห์ 64:6) ศาสนาเป็นสิ่งที่มนุษย์พยายาม

16. R.B.Thieme, Jr., *The Integrity of God*, 56-60

พอพระทัยพระเจ้าด้วยการกระทำของมนุษย์ ซึ่งเป็น “การกระทำที่ตาย” (ฮีบรู 6:1; 9:14) ชีวิตคริสเตียน ซึ่งไม่ได้เป็นศาสนา แต่เป็นความสัมพันธ์ส่วนตัวระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า มีรากฐานบนความชอบธรรมของพระเจ้า และไม่ได้อาศัยความชอบธรรมอันต่ำต้อยของมนุษย์ ในเวลารอดผู้เชื่อได้รับความชอบธรรมของพระองค์ (ปฐมกาล15:6; โรม 3:22; 4:3) และถูกประกาศว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากมลทิน และถึงมาตรฐานอันสูงส่งของพระเจ้า (โรม 3:19-30)

ความชั่ว (evil) ได้ทำลายความคิดของมนุษย์และขัดกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ในฐานะที่ซาตานเป็นผู้ครองโลก มันได้ทำตามนโยบายความชั่วของมัน ซึ่งมีหลายด้านและมีคริสเตียนหลายคนปฏิบัติตามนโยบายนั้น¹⁷

บาปแห่งความโง่เขลา และ การประเมินสถานการณ์อย่างผิดพลาด

ความบาป ความดีของมนุษย์ และความชั่วร้าย ไม่มีส่วนในแผนการของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อ อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อยังมีธรรมชาติบาปอยู่ในร่างกายหลังจากได้รับความรอด และด้วยเหตุที่ผู้เชื่อหลายคนพลาดที่จะเรียนรู้ว่า ความบาป ความดีของมนุษย์ และ ความชั่วร้าย คืออะไร และพลาดที่จะรู้วิธีการในการจัดการกับสามสิ่งนี้ จึงเป็นที่แน่นอนว่า คริสเตียนจะต้องกระทำผิดต่อแผนพิธิการของพระเจ้า (1 ยอห์น 1:8,10)

ถึงแม้ผู้เชื่ออาจไม่รู้ตัวว่าเขากำลังจะกระทำบาป แต่เขายังจะต้องทนทุกข์ตามกฎหมายแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ ไม่ว่าผู้กระทำจะทราบหรือไม่ทราบถึงความผิดของเขา กฎนี้ยังมีผลต่อเขา เพราะความคิด คำพูด และการกระทำเป็นสิ่งที่เขาตัดสินใจทำเอง เขากระทำสิ่งนั้นตามความปรารถนาของตนที่จะกระทำสิ่งนั้น เหตุฉะนั้น เขาจะต้อง

17. R.B.Thieme, Jr., *Christian Integrity*, 146-158

รับผิดชอบต่อการตัดสินใจของคุณและผลที่ตามมาภายหลัง หากคนนี้ยังไม่สำนึกในความสัมพันธ์ระหว่างการตัดสินใจและความทุกข์ของเขา ก็ถือว่าเขาเป็นคนโง่เขลา

ไม่มีผู้ใดมีข้ออ้างที่จะกระทำบาป ความดีของมนุษย์ หรือความชั่วร้าย แม้คนวิกลจริตก็ได้ตัดสินใจด้วยความคิดเสรีของเขา มีคนวิกลจริตเป็นจำนวนมากซึ่งมีความตั้งใจสูง มีคนน้อยมากที่เกิดมาโดยเป็นโรคจิตแต่ส่วนมากจะกลายเป็นโรคจิตเพราะความเย่อหยิ่ง การที่คิดว่าตนเป็นศูนย์กลางของโลก (self-centeredness) การเห็นแก่ตัว (selfishness) การคิดว่าตนเป็นผู้ชอบธรรมสมบูรณ์แบบ (self-righteousness) และการที่เขาได้ทำการตัดสินใจผิดพลาดหลายๆ ครั้ง เป็นเวลายาวนาน ไม่ว่ามนุษย์ตั้งใจภักดีต่อพระเจ้า หรือโง่เขลาต่อน้ำพระทัยของพระองค์ หรือเป็นคนวิกลจริตก็ตาม ความทุกข์จะซ่อนความทุกข์ ซึ่งแต่ละบุคคลจำเป็นต้องรับผิดชอบ

ความทุกข์ที่เกิดขึ้นภายใต้กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจไม่จำเป็นต้องเกิดเพราะการกระทำบาป ความดีของมนุษย์ หรือความชั่วเสมอไป บางครั้งความทุกข์ยากที่เราต้องเผชิญเป็นเพียงผลจากการวิเคราะห์สถานการณ์ที่ไม่ถูกต้อง ข้อเท็จจริงที่ว่ามนุษย์ไม่สมบูรณ์แบบเป็นสิ่งที่รับรองว่า เราจะต้องพลาดในบางครั้ง ไม่ว่าเราเป็นคนฉลาดแค่ไหนก็ตาม ย่อมมีบางคนที่สามารถหลอกหลวงเราได้ ถึงแม้เราอาจเป็นคนที่มีความสติปัญญาสูงและมักจะคิดด้วยเหตุผลเสมอ เราก็ยังมีจุดอ่อนที่เราจะคิดเข้าข้างตัวเองและคิดตามอารมณ์และความรู้สึก เขาวุ่นหรือประสพการณ์ไม่สามารถปกป้องเราได้เสมอไป คำแนะนำจากเพื่อนหรือคำเตือนจากที่ปรึกษาเมื่ออาชีพก็ไม่สามารถห้ามเราทำเรื่องโง่ๆ ซึ่งเราได้ตั้งใจจะทำ เพราะฉะนั้น การประเมินสถานการณ์อย่างผิดพลาดเป็นสาเหตุใหญ่ที่นำความทุกข์มาถึงชีวิตของเรา

ไม่ว่าเป็นผู้เชื่อหรือผู้ที่ยังไม่เชื่อ ผู้ใดที่ละเมิดต่อหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข (*The Laws of Divine Establishment*) รับรองได้

ว่าเขาจะต้องได้รับความทุกข์ยากตามกฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจของตน¹⁸ พระคำของพระเจ้าได้อธิบายอย่างละเอียดถึงกฎหมายซึ่งมนุษยชาติต้องเคารพโดยการอยู่ภายใต้รัฐบาลหรือผู้ปกครองประเทศชาติที่ส่งเสริมหลักการและกฎหมายฯ เหล่านี้ ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะดำเนินชีวิตในสังคมอย่างสงบสุข และมีสิทธิ์ที่จะเก็บทรัพย์สินสมบัติ มีความเป็นส่วนตัว และอยู่อย่างเป็นอิสระ ผู้ซึ่งละเมิดสิทธิส่วนบุคคลนั้นจะก่อให้เกิดความทุกข์แก่ผู้อื่น อาทิเช่น สมมุติมีคนหนึ่งฆ่าอีกคนหนึ่ง ก็ถือว่าการนี้ไม่ใช่แค่บาปต่อพระเจ้าเท่านั้น แต่ก็เป็นการละเมิดหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข ด้วยเหตุนี้ ฆาตกรคนนั้นควรถูกประหารชีวิต เพราะเขาได้ตัดสินใจที่จะกระทำอาชญากรรม (โรม 13:1-4)

คริสเตียนจะมีอุปสรรคและจะต้องทนทุกข์ในชีวิตมากกว่าผู้ที่ไม่เชื่อ ผู้ที่ไม่เชื่อจะต้องกระทำตามหลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุขเท่านั้น แต่ชีวิตของผู้เชื่อเป็นส่วนหนึ่งของพระประสงค์ของพระเจ้า ผู้ที่ไม่เชื่อนั้นไม่มีส่วนในพระประสงค์ของพระเจ้าเว้นแต่เขาได้เชื่อในพระคริสต์เท่านั้น เพราะฉะนั้น ผู้เชื่อต้องทนทุกข์เมื่อผิดกฎหมายของรัฐบาล เหมือนกับผู้ที่ไม่เชื่อ และยังคงต้องทนทุกข์เมื่อเขาเพิกเฉยต่อพระบัญญัติที่พระเจ้าทรงตั้งไว้สำหรับผู้เชื่อ ผู้เชื่อถูกบัญชาที่จะดำเนินชีวิตภายใต้การปกครองด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ถ้าหากเขาดับพระวิญญาณหรือทำให้พระองค์ทรงเสียพระทัยด้วยการกระทำบาป (เอเฟซัส 4:30; 1 เธสะโลนิกา 5:19) เท่ากับว่าเขาได้ตัดตนเองออกจากพระประสงค์ที่พระเจ้าทรงมีสำหรับชีวิตของเขา และทำให้ตัวเองเข้าสู่ระบบ โลกของซาตาน

18. R.B.Thieme, Jr., *เสรีภาพผ่านชัยสมรภูมิ* (แปลและพิมพ์ปี 2006)

การร่วมทุกข์

กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจไม่ได้เพียงแต่อธิบายถึงความทุกข์ของแต่ละบุคคลเท่านั้น แต่ยังอธิบายถึงความทุกข์ที่คนใกล้ชิดจะต้องรับทุกข์ด้วย อาจจะมีบริษัทที่ล้มละลายเพราะการตัดสินใจผิดของคณะกรรมการ 2-3 คน หรือนโยบายของรัฐบาลซึ่งทำให้เศรษฐกิจตกต่ำ การตัดสินใจของพวกเขา นำความทุกข์มาถึงชีวิตของคนเป็นอันมาก

มีคนมากมายบนโลก ซึ่งแต่ละคนมีเสรีทางความคิด จึงเป็นสิ่งที่แน่นอนว่าการตัดสินใจผิดของคนคนหนึ่งจะนำความทุกข์ยากมาถึงคนอื่นบ้างเป็นบางครั้ง หากไม่ได้เกิดจากการตัดสินใจของตน ความทุกข์ก็จะเกิดจากการตัดสินใจของผู้อื่น ผู้บริสุทธ์ก็จะร่วมทุกข์กับผู้กระทำผิด แต่ไม่ว่าเราเองกระทำถูกต้องหรือผิดพลาด ในฐานะเป็นผู้เชื่อ เราจำเป็นต้องประยุกต์เครื่องมือในการแก้ไขปัญหาที่เรามี ถ้าเราพลาดที่จะใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้เรา เรายังจะต้องโทษตัวเองเพราะความโศกเศร้าของคน

เมื่อเราคูภาพรวมแล้ว ก็จะเห็นว่าไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดในมวลมนุษยชาติที่บริสุทธ์ โดยธรรมชาติมนุษยทุกคนมีข้อบกพร่องและไม่สมบูรณ์ ตั้งแต่อาดัมเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า ไม่เคยมีผู้ใดที่เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่โดยกำเนิด (นอกจากความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์) ในประวัติศาสตร์ของมนุษยมีน้อยคนมากที่มีคุณธรรมและศีลธรรมที่น่ายกย่อง ด้วยเหตุนี้โลกเราจึงเต็มไปด้วยความทุกข์ทรมาน เราได้เห็นหลักการพระคัมภีร์นี้ทั้งในโลกก่อนับหลายหลายพันปี และโลกในสมัยปัจจุบันด้วย

การตัดสินใจของอาดัมที่ได้กระทำบาปทำให้ทุกคนในประวัติศาสตร์ต้องเกิดมาในร่างกายที่บกพร่องและอยู่กับสิ่งแวดล้อมที่บกพร่องซึ่งเราจะต้องบวกกับความผิดพลาดที่เป็นผลจากบาปส่วนตัวและการที่เราได้ประเมินสถานการณ์ผิดพลาด เหตุการณ์ทั้งหมดนี้จะกลายเป็นความทุกข์ที่เราได้ก่อให้เกิดตามกฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจของตนเอง

ทั้งความอ่อนแอของมนุษย์ ความโง่เขลา และความเย่อหยิ่งได้สานต่อกันทำให้เกิดความทุกข์สำหรับหลายคน อย่างไรก็ตาม เราไม่จำเป็นต้องคิดว่าชีวิตของเราจะต้องมีดมนและสิ้นหวัง ในขณะที่มนุษย์ได้สร้างปัญหาและความทุกข์ของเขาเอง พระเจ้าทรงโปรดสถาปนาการแก้ไขและพระพรในท่ามกลางความทุกข์นั้น

การให้อภัยและความรับผิดชอบ

ความบาปส่วนตัวทุกประการได้รับการพิพากษาลงโทษบนไม้กางเขน (1 เปโตร 2:24; 2 โครินธ์ 5:21)¹⁹ พระกิตติคุณแห่งความรอดเป็นภาพที่ทำให้เราเห็นว่าสิทธิอำนาจของพระเจ้าและเสรีภาพทางความคิดของมนุษย์สามารถอยู่คู่กันได้โดยพระประสงค์ของพระเจ้า

ด้วยพระคุณของพระบิดาผู้ซึ่งสถาปนาแผนการของพระเจ้า พระองค์ได้ตั้งพระประสงค์ที่จะรับผิดชอบปัญหาเรื่องบาปโดยทรงจัดเตรียมการแก้ไขให้ พระองค์ทรงมอบความบาปทุกประการของมนุษย์ไว้ที่พระเยซูคริสต์บนไม้กางเขนและทรงพิพากษาลงโทษความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นผู้แทนของมนุษยชาติ (1 เปโตร 2:24) เพราะเหตุนี้มีบันทึกไว้ว่า “ผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระองค์จะมีชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 3:15)

ผู้ใดที่ใช้ความคิดเสรีของตนที่จะตัดสินใจเชื่อในพระคริสต์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ปราศจากการกระทำใดๆ ทั้งสิ้นจะสามารถรับผลจากพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงดำรงอยู่สูงสุด นี่ก็พระคุณของพระองค์ (เอเฟซัส 2:8-9) ด้วยการกระทำที่สมบูรณ์แบบของพระคริสต์ และความเชื่อ ซึ่งปราศจากการกระทำอันไม่สมบูรณ์ของมนุษย์ที่เสื่อมทราม พระเจ้าจึงสามารถลบล้างความผิดบาปที่เกิดจากความสัมพันธ์ ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ซึ่งทำให้เราสามารถคืนดีและมีความสัมพันธ์นิรันดร์กับพระองค์

¹⁹ ความดีของมนุษย์และความชั่วร้ายไม่ได้รับการทรงพิพากษาที่ไม้กางเขน แต่จะรับการทรงพิพากษาโดยพระเจ้าในอนาคต ดู *The Integrity of God* หน้า 93-101

ถึงแม้บาปของเราได้รับการพิพากษาลงโทษบนไม้กางเขน และเรามีชีวิตนิรันดร์ โดยความเชื่อในพระคริสต์ การดำเนินชีวิตวันต่อวันบนโลกยังจะต้องรับผลกระทบจากความบาปของเราซึ่งได้แตะต้องความสัมพันธ์และความรับผิดชอบที่เรามีต่อพระเจ้าและผู้อื่น และความรับผิดชอบที่เรามีต่อตนเองด้วย

ในความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระเจ้า บาปส่วนตัวได้ทำให้ผู้เชื่อต้องออกจากวงฤทธิ์เดชของพระองค์ แต่เมื่อเราสารภาพบาป บาปของเราได้รับการทรงยกไป และเรากลับคืนมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง การกล่าวถึงบาปของเราอย่างส่วนตัวต่อพระบิดาเป็นความรับผิดชอบของเรา (1 ยอห์น 1:9) ซึ่งก็เป็นสิ่งแรกที่เรารับผิดชอบหลังจากการกระทำผิดบาป

เราต้องรับผิดชอบต่อตนเองอย่างไรบ้าง? ถึงแม้ผู้เชื่อได้รับการยกผิดบาปแล้ว เขายังเสี่ยงต่อบาปทางความคิดซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในภายหลัง เปรียบเสมือนกับคนสูบบุหรี่โดยจุดบุหรี่มวนใหม่จากกันบูหรี่เก่า ผู้เชื่อที่ทำบาปจะจุดความบาปใหม่จากบาปเก่าซึ่งพระเจ้าทรงอภัยให้แล้ว อย่างเช่น อาจมีผู้เชื่อที่สำนึกในความแค้นที่เขามีต่อผู้อื่น เมื่อเขาได้สารภาพบาปนั้นแล้ว พระเจ้าทรงโปรดยกความผิดบาปนั้น และไม่จดจำบาปนั้นด้วย แต่หากว่าผู้เชื่อคนนั้นยังจดจำบาปที่พระเจ้าลืมไป ความแค้นเก่าๆ นั้นจะนำเขาถึงความขมขื่นและการแก้แค้น เช่นเดียวกัน การล่วงประเวณีเป็นความบาปซึ่งสามารถทำให้ผู้กระทำรู้สึกผิดมาก ทั้งๆ ที่เขาได้สารภาพบาปต่อพระบิดาและรับการให้อภัยจากพระองค์แล้ว หรืออาจมีผู้เชื่อบางคนซึ่งพยายามแก้ตัว (ซึ่งพระคริสต์ทรงแก้แล้วโดยสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน) โดยรับใช้พระเจ้า หรือกระทำความดีด้วยกำลังของมนุษย์ ซึ่งทั้ง 2 อย่างนี้จะทำให้เขาออกจากวงฤทธิ์เดชของพระเจ้าอีกครั้ง

เพราะฉะนั้น เป็นสิ่งสำคัญมากที่เราต้องแยกบาปเก่าออกจากปัจจุบัน²⁰ เราจำเป็นต้องไม่ยอมให้ความบาปประการหนึ่งกลายเป็นต้นเหตุของบาปอีกประการหนึ่งซึ่ง

20. R.B.Thieme, Jr., *Isolation of Sin* (1976)

จะกลายเป็นปฏิกิริยาลูกโซ่ การที่ผู้เชื่อรู้สึกผิด สงสารตัวเอง หรือมี “รากขมขื่นที่งอกขึ้นมา” (ฮีบรู 12:15) ล้วนแต่เป็นความบาปทางความคิด ซึ่งเป็นเหตุใหญ่ของความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ ถ้าผู้เชื่อเข้าใจและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับวิธีการตั้งต้นใหม่ เขาจะสามารถยับยั้งบาปต่อเนื่องแล้วก้าวต่อไปในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา²¹

ผู้เชื่อต้องรับผิดชอบตนเองในการที่จะตั้งต้นใหม่กับพระเจ้า แล้วก้าวต่อไปในชีวิตคริสเตียนของเขาแทนที่จะเป็นทาสต่อบาปในอดีต ความทุกข์จากการกระทำบาปที่ได้แสวงหาชีวิตของผู้เชื่อจะกลายเป็นการทนทุกข์ซึ่งจะเป็นพระพรเมื่อเขาได้ตั้งต้นใหม่แล้ว ถึงแม้เรายังจะต้องทนกับความเจ็บปวดเพราะการตัดสินใจของเรา แต่สถานการณ์นั้นจะกลายเป็นโอกาสที่จะใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ และที่เราจะเติบโตขึ้นในพระคุณของพระองค์

เนื่องจากเราต้องรับผิดชอบต่อการตัดสินใจของเราทุกประการ เราควรมีท่าทีอย่างไรต่อผู้ที่ถูกผลกระทบจากการตัดสินใจผิดพลาดของเรา และต้องรับผิดชอบต่อเขาอย่างไรบ้าง? ถึงแม้ความบาปของเราได้รับการอภัยจากพระเจ้า และเราได้กลับคืนมีสัมพันธภาพกับพระองค์ ถึงแม้เราได้หลีกเลี่ยงที่จะกระทำบาปต่อเนื่องและเราได้ประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ต่อสถานการณ์ในชีวิตของเรา นั้นไม่ได้หมายความว่าความบาปที่เราได้ทำนั้นจะไม่ก่อผลร้ายต่อชีวิตของผู้อื่น การตั้งต้นใหม่และการที่เราแยกบาปเก่าออกจากปัจจุบันเป็นเครื่องมือการแก้ปัญหาที่น่าอัศจรรย์มาก แต่ก็ไม่ได้เป็นข้ออ้างที่เราจะไม่ต้องรับผิดชอบต่อเขา การสารภาพบาปเป็นการที่เปิดทางให้เราสามารถเติบโตฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่เพื่อให้เรากระทำบาปต่อเนื่อง หรือจะให้เราละเมิดสิทธิส่วนบุคคลของผู้อื่น เมื่อผู้เชื่อได้ตั้งต้นใหม่ ก็ถือว่าเขาได้รับผิดชอบต่อพระเจ้าสำหรับบาปที่ได้ทำ แต่เขายังจะต้องรับผิดชอบบาปของเขาต่อผู้อื่นที่เกี่ยวข้องด้วย

21. R.B.Thieme, Jr., *Christian Integrity*, 30-33

ในทางตรงกันข้าม การที่เราได้รับผิดชอบสำหรับความผิดของเราต่อมนุษย์แล้ว (โดยไม่สารภาพบาปต่อพระเจ้า) ก็ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าได้ยกความผิดบาปนั้นไป ผู้ที่ไม่เชื่อก็สามารถมีความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นเหมือนผู้เชื่อ ซึ่งพิสูจน์ว่าความสัมพันธ์ของมนุษย์ไม่ได้เป็นใจกลางของวิถีชีวิตคริสเตียน หากมีสิ่งใดที่ผู้ที่ไม่เชื่อสามารถทำได้ ก็ถือว่าสิ่งนั้นไม่ได้มีส่วนในชีวิตคริสเตียน

ในแผนพิธิการของพระเจ้า ความสัมพันธ์ที่ผู้เชื่อมีต่อพระเจ้าจะต้องเป็นหลัก เมื่อเรามีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้าแล้ว ก็จะนำไปให้เราความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นด้วย หน้าที่ที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้เชื่อหลังจากเขาได้กระทำบาป คือกลับมาสัมพันธ์กับพระเจ้า ภายในวงฤทธิ์เดชของพระองค์ ซึ่งที่นั่นผู้เชื่อได้รับการประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้พัฒนาการเติบโตฝ่ายวิญญาณของเขา

ผู้เชื่อจะแก้ปัญหาความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้อย่างไร? ทุกสถานการณ์นั้นจะไม่เหมือนกัน ผู้เชื่อทุกคนจึงต้องประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ที่เขาเผชิญอยู่ ไม่มีคำตอบง่าย ๆ ซึ่งจะบอกว่าเราจะแก้ปัญหาความสัมพันธ์ของเราได้อย่างไร แต่เรามีหลักการพระคัมภีร์ต่างๆ ซึ่งจะนำความคิดของเราในเวลานั้น

วิธีการรับผิดชอบต่อผู้อื่นซึ่งเราได้กระทำผิดต่อเขา จะอยู่ระหว่าง 2 แนวทางซึ่งอยู่ตรงข้ามกัน เราต้องมีน้ำใจต่อเขา แต่ในเวลาเดียวกันเราต้องระวังที่จะไม่ตกเป็นทาสต่อความไม่ปรานีหรือความขมขื่นของเขา ซึ่งอาจทำให้เรารู้สึกหวาดกลัวหรือรู้สึกผิด

ความยุติธรรม ความเห็นอกเห็นใจ และสามัญสำนึก ควรเป็นพื้นฐานในการแก้ไขความทุกข์ที่เกิดขึ้นระหว่างสองฝ่าย ปัญหาความสัมพันธ์มักจะมีข้อขัดแย้ง และตามปกติทั้งสองฝ่ายได้ทำผิดไม่มากนัก การแก้ปัญหาบางวิธีอาจจะได้แต่ทำให้สถานการณ์แย่ลง เราควรเอาใจใส่ต่อเขา มีน้ำใจ และ เดินอีกกิโลเมตรหนึ่ง (มัทธิว 5:41) แต่เมื่อเราได้ทำทุกอย่างเท่าที่เราทำได้แล้ว เราจะต้องฝากเรื่องนั้นไว้ในพระหัตถ์ของพระบิดาให้พระองค์ทรงแก้ไข เพื่อเราจะก้าวต่อไปในชีวิตคริสเตียนของเรา (2 ซามูเอล 12:13) ไม่ว่าใครเป็นฝ่ายผิด

ในที่สุดแต่ละคนจะต้องรับผิดชอบที่จะประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์มาใช้ในชีวิตของตนเอง

ผู้เชื่อจำเป็นต้องดำเนินชีวิตโดยไม่ใช่เพื่อเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น หลักการนี้ไม่ได้หมายความว่าเราจะไม่สนใจความคิดและความรู้สึกของคนอื่น แต่การประยุกต์กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อจะต้องพยายามก่อกวนจิตใจโดยสละชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาในอนาคต แผนพิธิการของพระเจ้าต้องการให้เราถ่อมใจ รักพระเจ้าด้วยความรักส่วนตัว และรักมนุษย์ชาติด้วยความรักอันไม่ส่วนตัวซึ่งไม่มีเงื่อนไข เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าการตัดสินใจผิดพลาดจะนำความทุกข์มาถึงเรา ผู้เชื่อที่กระทำบาปจึงต้องรับผิดชอบต่อพระเจ้า ตนเอง และ ผู้อื่น สำหรับการตัดสินใจผิดพลาดของตน และ ผลภายหลังใดๆ ที่ตามมา

ความเข้มแข็งอันจำกัดของผู้ที่ไม่เชื่อ

ในโลกของชาตาน เราไม่สามารถหลีกเลี่ยงความทุกข์ได้เสมอไป แต่เราสามารถหลีกเลี่ยงความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อได้ กฎเกณฑ์สำคัญอยู่ที่หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เราได้สะสมไว้ในจิตใจ ความจริงทั้งหมดมีรากฐานบนพระลักษณะของพระเจ้า ถ้ามนุษย์ได้สัตย์ซื่อต่อความจริงเขาก็จะเป็นมนุษย์ที่มีคุณธรรม ความจริงดำรงอยู่ในทั้ง 3 ประเภท ดังนี้คือ

1. หลักการและกฎหมายต่างๆ ที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข (The Laws of Divine Establishment) ซึ่งมีไว้สำหรับทั้งผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อ
2. พระกิตติคุณแห่งความรอด สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ
3. หลักคำสอนพระคัมภีร์ สำหรับผู้เชื่อเท่านั้น

จิตใจของมนุษย์ที่ได้สะสมความจริงผ่านการปราศอนสามารถมีชัยชนะเหนือสถานการณ์ที่กดดันได้ เราได้เห็นหลักการนี้อย่างชัดเจนจากตัวอย่างของผู้ที่ไม่เชื่อซึ่งดำเนินชีวิตตามหลักการและกฎหมายต่างๆที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข แม้ผู้ที่ไม่เชื่อซึ่งไม่รู้จักความจริงทั้งหมด เขาสามารถแสดงความมั่นคงและความกล้าหาญเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์ที่กดดัน ถ้าผู้ที่ไม่เชื่อสามารถจัดการและทนต่อความทุกข์ได้โดยประยุกต์หลักการและกฎหมายต่างๆที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข ผู้เชื่อจะสามารถทนต่อความทุกข์มากยิ่งขึ้นได้อีกหลายเท่าเพราะทรัพยากรฝ่ายวิญญาณและฤทธิ์เดชจากพระเจ้าที่เขาได้นำมาใช้จากการอยู่ภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า

เราเห็นตัวอย่างในการที่ผู้ที่ไม่เชื่อนำหลักการและกฎหมายต่างๆที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุขจากทหารสหรัฐที่ถูกจับเป็นเชลยศึกในสงครามเวียดนาม แนวคิดจากหลักการเหล่านี้ได้ประคองชีวิตของพวกเขาผ่านหลายปีที่เขาต้องทนกับการทรมานที่โหดเหี้ยม

พลเรือเอก James B. Stockdale ซึ่งเป็นเชลยศึกอ่าวโต ได้รับเหรียญเกียรติยศ (Medal of Honor) สำหรับการเป็นผู้นำที่องอาจ และสำหรับความกล้าหาญที่ไม่ธรรมดา²² เขาได้รับรองว่า ไม่ว่ามนุษย์จะต้องทนทุกข์มากขนาดไหน กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจยังคงอยู่ เขาได้บันทึกถึงวิธีการที่เชลยศึกที่ร่วมทนทุกข์กับเขาได้หลีกเลี่ยงความบาปทางความคิดซึ่งทำลายจิตใจ

“นักปราชญ์อริสโตเติลสอนว่าการที่ถูกบังคับโดยผู้อื่น (compulsion) กับเสรีภาพทางความคิด (free will) สามารถอยู่คู่กันได้ และเขาพูดถูก คนที่กำลังถูกการทรมานจะต้องจารึกในความคิดว่า ผู้ลงการทรมานสามารถแตะต้องได้เพียงร่างกายเท่านั้น ผู้ถูกทรมานไม่จำเป็นต้องเปิดเผยข้อมูล

22. U.S. Congress, Senate, Medal of Honor Recipients, 1863-1978, 96th cong., 1st sess., 14

กุมภาพันธ์ คศ.1979, 928

ใดๆ ทั้งสิ้น... ..หากคุณจะรักษาคุณธรรม เกียรติยศ และมีสติ คุณจะต้องรับผิดชอบต่อการกระทำและการจัดการกับความรู้สึกผิดของคุณเองเช่น ‘ใช้นั้นเผยข้อมูลบ้าง มันน่าจะทำได้ดีกว่านี้ แต่ก็ไม่ได้ทำ’ คุณจะต้องคิดว่าสิ่งที่คุณทำผิดไปนั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับภาพใหญ่ แล้วใช้ความผิดพลาดนั้นเป็นครู และไม่หมกมุ่นกับความคิดแง่ลบ แต่สิ่งเหล่านี้คุณจะต้องทำโดยตัวของคุณเอง หาก你不ยอมรับในความผิดพลาดที่ได้ทำไป โทษวิญญานชั่ว หรือ บอกว่าเป็นผลงานของ ‘ไอ้พวกล้างสมอง’คุณกำลังหลอกตัวเอง สิ่งที่เป็นในการป้องกันตนเองจากความกลัวและความรู้สึกผิดคือความสามารถในการที่จะอยู่โดดเดี่ยวและปฏิเสธผู้ลงการทรมานอย่างเด็ดขาดโดยปราศจากความโกรธและความละอาย และด้วยความพร้อมที่จะรับผิดชอบต่อผลที่ตามมา หนูสหรัฐฯที่ถูกขังที่เมืองซานอโยได้เรียนรู้อย่างรวดเร็วว่าการประนีประนอมจะนำมาซึ่งความละอายใจ เขาได้เรียนรู้ที่จะสู้ ที่จะสนุกกับการสร้างปัญหาให้กับศัตรู และที่จะรับการลงโทษจากศัตรูด้วยความภาคภูมิใจ...”²³

เชลยศึกฝ่ายสหรัฐฯได้ประยุกต์หลักการและกฎหมายที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้เพื่อสังคมที่สงบสุข ที่เกี่ยวกับสิทธิส่วนบุคคล ความรับผิดชอบ ความถ่อมใจ ความซื่อสัตย์ และความเคารพนับถือซึ่งกันและกัน รวมถึงศัตรูด้วย เขาหลีกเลี่ยงที่จะทรมานตนเองด้วยบาปทางความคิด และมากยิ่งขึ้นคือเขาไม่ต้องแบกความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ เขาจึงได้เรียนรู้ที่จะชอบการทำทนายที่มาจากสถานการณ์ที่เขากำลังเผชิญอยู่ความสำเร็จของเขาไม่ได้มาจากการที่เขาหัวรั้น โทสะ กลัว รู้สึกผิด แค้น หรือไม่ให้อภัย ซึ่งอาจเป็นแรงผลักดันที่จะสร้างความเด็ดเดี่ยวก็ได้และแรกๆอาจดูว่าเป็นความเข้มแข็งที่

23. James B. Stockdale, *Dignity and Honor in Vietnam*, Wall Street Journal, 16 เมษายน 1982

นายกอง แต่สุดท้ายแรงผลักดันเช่นนี้จะทำลายจิตใจ อย่างเช่น ถ้าความเคียดแค้นได้เกิดขึ้น เพราะความกลัว สุดท้ายสิ่งนั้นก็เสียแรงเปล่า ทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ในขณะที่หลักการและกฎหมายที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข สามารถสร้างคุณธรรมและความเข้มแข็งในใจของผู้ที่ไม่เชื่อ แต่แผนพิริการของพระเจ้านั้นยังประกอบด้วยหลักคำสอนพระคัมภีร์ซึ่งจะสร้างความเข้มแข็งในจิตใจของผู้เชื่อมากยิ่งขึ้นกว่าหลักการและกฎหมายเหล่านั้นอีกหลายเท่า ผู้เชื่อที่กำลังเติบโตจะเข้าใจว่าความจริงทั้งหมดได้รวมถึงพระคุณของพระเจ้า ฤทธานุภาพของพระองค์ และเครื่องมือการแก้ไขปัญหาที่มีอยู่ในแผนพิริการของพระองค์

ความคิดเสรีภาพสามารถก่อให้เกิดความทุกข์ภายใต้กฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ แต่การที่เรามีเสรีภาพทางความคิดนั้น หมายความว่าเราไม่มีข้อแก้ตัวที่จะแบกความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ เป็นเพราะการตัดสินใจปฏิเสธแผนการพระเจ้า (negative volition) ที่ผู้เชื่อไม่สามารถเติบโตฝ่ายวิญญาณตามแผนพิริการของพระเจ้าได้ ผู้เชื่อไม่มีข้อแก้ตัวเมื่อเขาได้พลาดที่จะเข้าใจหลักคำสอนพระคัมภีร์หรือพลาดที่จะจดจำและประยุกต์หลักคำสอนนั้นมาใช้โดยอยู่ภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า พระเจ้าทรงจัดเตรียมทรัพยากรฝ่ายวิญญาณ สิทธิพิเศษ และโอกาสพิเศษให้แก่ผู้เชื่อทุกคนอย่างเท่าเทียมกันเพื่อผู้เชื่อจะสามารถทำพระประสงค์ของพระเจ้าให้สำเร็จในชีวิตของเขา

การตัดสินใจที่ดี และการทำตามแผนพิริการของพระเจ้า

เราเห็นแล้วว่า ความทุกข์ที่ผู้เชื่อต้องทนส่วนใหญ่นั้น เป็นความทุกข์ที่เขาได้ก่อให้เกิดจากการตัดสินใจที่ผิดพลาดของตน ดังนั้น เขาจะต้องแก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยการตัดสินใจที่ถูกต้องซึ่งจะให้เกิดผลที่ดีในภายหลัง เมื่อมีผู้เชื่อดำเนินชีวิตตามพระบัญชาของพระเจ้าพระองค์ได้ยกผู้ขึ้นขึ้นและอวยพรเขา มีแต่ผู้เชื่อที่เข้าใจและประยุกต์เครื่องมือการแก้ไขปัญหาในเวลาที่เขาอยู่ในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้าซึ่งสามารถประสบความสำเร็จในชีวิตฝ่ายวิญญาณ

แผนพิริการของพระเจ้านั้นแม่นยำและเที่ยงตรง “เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งการุ่นวาย” (1 โครินธ์ 14:33) ผู้เชื่อสามารถแสดงความคิดเสรีของตนเองภายในขอบเขตที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ เพราะฉะนั้น ผู้เชื่อจะต้องเข้าใจและประยุกต์แผนการของพระเจ้าอย่างถูกต้อง ผู้เชื่อที่ได้ทำให้แผนการของพระเจ้าเพี้ยนไปโดยเน้นเฉพาะบางส่วน แทนที่จะนำทุกส่วนมาใช้จะไม่ได้แก้ไขปัญหาแต่กำลังสร้างปัญหาของเขาให้ใหญ่โตขึ้น ตัวอย่างเช่น การอธิษฐานเพื่อการตั้งต้นใหม่กับพระเจ้าเป็นวิธีเดียวที่เราจะเข้าสู่สัมพันธภาพกับพระเจ้า และเข้าถึงวงฤทธิ์เดชของพระเจ้าอีกครั้งหลังจากการกระทำบาป แต่ถึงแม้คุณจะต้องตั้งต้นใหม่ด้วยการสารภาพบาปอย่างถูกวิธี นั่นไม่ได้หมายความว่าความเจ็บปวดที่คุณจะต้องรับเพราะการติสอนจะถูกยกเลิกไป มีหลายครั้งที่คริสเตียนจะตอบสนองต่อความเจ็บปวดจากการติสอนโดยอธิษฐานขอให้พระเจ้าทรงยกเลิกการติสอนนั้นแต่นั้นไม่ถูกต้อง การอธิษฐานเป็นอาวุธสำหรับผู้เชื่อที่แข็งแกร่ง ไม่ใช่ไม้เท้าสำหรับผู้อ่อนแอ²⁴

การอธิษฐานเป็นเครื่องมือที่อัจฉริยะซึ่งเราสามารถประยุกต์มาใช้ในหลายรูปแบบตามกฎกติกาที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ผู้เชื่ออาจจะอธิษฐานยาวนานจนขาดลมหายใจ แต่เขาไม่สามารถห้ามผลภายหลังที่เขาจะต้องรับจากการตัดสินใจที่ผิดพลาดของเขา เมื่อผู้เชื่อได้อธิษฐานเพื่อตัวเอง หรือขอผู้อื่นอธิษฐานเพื่อเขา เพื่อจะรับการบรรเทาจากความทุกข์ยากซึ่งเขาต้องรับเนื่องจากการตัดสินใจผิดพลาด เขาคงจะหวังในสิ่งที่ผิดกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ถ้าเขาต้องการให้ความทุกข์นั้นหายไปจากชีวิตก็เท่ากับว่าเขากำลังขอพระเจ้ายับยั้งกฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ ที่จะทรงเปลี่ยนแปลงที่พระองค์ทรงมีสำหรับมนุษยชาติ และขอพระเจ้าทรงกระทำการอัจฉริยะโดยให้ความเจ็บปวดของเขาหายไปทันที หากผู้เชื่อคนนี้จะไม่ต้องทนกับความทุกข์อีกต่อไป เขาก็จะขาดโอกาสที่จะเติบโตฝ่ายวิญญาณ โดยผ่านความทุกข์ที่เขาควรได้รับ ความทุกข์เกิดมา

24. R.B.Thieme, Jr., *การอธิษฐาน* (แปลและพิมพ์ปี 2004)

จากการตัดสินใจผิดที่ผู้เชื่อได้กระทำเอง ไม่ว่าในด้านธุรกิจ ความสัมพันธ์ส่วนตัว หรือ เมื่อเผชิญการล่อลวงให้กระทำบาป เป็นต้น

พระเจ้าทรงจัดเตรียมการแก้ไขปัญหาคือความทุกข์ซึ่งเรากำลังศึกษาอยู่นี้ แต่การวิงวอนคร่ำครวญต่อพระเจ้าไม่ได้เป็นหนึ่งในการแก้ไขปัญหานั้น แผนพิธิการของพระเจ้าได้กำหนดระเบียบการที่ถูกต้อง คือผู้เชื่อต้องเรียนรู้และเชื่อฟังต่อระบบที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ ผู้เชื่อที่โง่เขลาและสับสนเพราะไม่เคยเรียนเกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าจะต้องทนทุกข์เพิ่มขึ้นต่อไปในชีวิตของเขา